Давай-но, море, вийдем з берегів
До всіх отих людських страждань і болів.
Із піни ти народжуєш богів,
Солониш пілігримам прісність волі.

Душа у душу, море, заживем.
На що тобі затоки, де так мілко?
Давай себе в собі перепливем:
Наскільки нас зосталося – настільки.

А ці шторми...
У мене їх не менш.
Ти мені віриш.
Тому ми зустрілись.
Мої річки течуть по трубах вен,
Твої зігнулись, та не надломились.

Лише одне – від себе не втечеш
(Хоч у собі втопитися і можна), –
Ми чуєм вдвох...

Життя не має меж.
Хоч має межі наша хвилька кожна.

Отож, давай – виходим з берегів
До всіх отих людських страждань і болів.
Народжувало з піни ти богів,
Саме ж несеш вагу людської долі.